

२८०

अंजना सतीनो रास.

ब्रह्मचर्य व्रत पालनरूप

ए

महा वैराग्यवान सतीनुं चरित्र.

समस्त

शीलरक्षणाभिलाषि सुजनोने

वाचवा योग्य जाणीने,

श्रीमोहमयीमध्ये

निर्णय सागर नामक प्रेसमां मुद्रित

करावी प्रसिद्ध करण्यो.

संवत् १९४२.

॥ श्री गौतम गुरुन्योनमः ॥

॥ अथ श्रीअंजनासतीनो रास ॥

॥ प्रारंभः ॥

॥ दोहा ॥

॥ शीयल समोवड कोइ नही, शीयल सबल आ
धार ॥ शिवसुख पामे शीयलशुं, पामे नवनो पार
॥१॥ जीव जगतमां उइछा, जेहनुं अविचल नाम॥
शीयलवती अंजनातणो, रास नणुं अनिराम ॥२॥

॥ ठाल पेहेली ॥

॥ तो जीहो पहेजेने कडवे हो पाय नमी, नव
दुःखनंजन श्रीनगवंत तो ॥ कर्म काया तणां काप
शुं, पापनो परनव आणशुं अंत तो ॥ रास नणुं स
ती अंजना, दान दया गुण शीयल संतोष तो ॥ वि
रहिणी बली रे वैरागिणी, संयम साधोने गइ सुर लो
क तो ॥ तो जीहो सती रे शिरोमणि अंजना ॥ १॥
तो जीहो सतीरे शिरोमणी गायशुं, उपनी वंश विद्या
धर मांय तो ॥ नामें हो नव निधि संपजे, एनुं नजन
करंतां नवदुःख जाय तो ॥ तो॥स० ॥ १ ॥तो॥

ब्राह्मीने सुंदरी वंदियें, राजा हो कृपन तणे घरे धीय
 तो ॥ बालपणे तप वन गइ, काम जोग न वांढ्या
 जेह तो ॥ सतीरे वंदुं सुरलोचना, मेघ सेनापतिने घरे
 नार तो ॥ अंजना सतीरे सीता वली, तारा न चूकी
 रे शीयल लगार तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ३ ॥ तो० ॥
 पांचशें कृष्ण कुमारिका, ए बालकुमारीने लागुं बुं पा
 य तो ॥ जादव जान जाणी करी, वारिका दाह
 देखी तप वन जाय तो ॥ हरितणी अंगना वंदीएं, जे
 णे राग ढोडी मन धरियो वैराग्य तो ॥ राजिमती पा
 य पूजीयें, जेणें घोर संसारनो कीधो ठे त्याग तो ॥
 ॥ तो० ॥ स० ॥ ४ ॥ तो० ॥ चंदन बालिका चर
 चिं, जेणे थडदनो आहार दीधो माहावीर तो ॥
 बाल कुमारी रे साधवी, अनशन साधी पामी जव
 तीर तो ॥ दमयंतीएं बहु दुःख सह्यां, सतीपणें
 रही ते वनमांय तो ॥ माता मंदोदरी वंदीएं, तेतो कुं
 टुंब तारी करी शिवपुर जाय तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ५ ॥
 ॥ तो० ॥ मयणरेहा वली सुंदरी, जेणे नयणे काढी
 करी राखुं ठे शील तो ॥ वपन्न सहस सायें तप
 गइ, मेली मनोहर लंकानी लील तो ॥ शीयल प्रशं
 सा हो सुर करे, (हवे) जुइ जुइ कथा ठे एम अनेक

तो ॥ तेह वंदूं सरवे साधवी, रुडी अंजनाना गुण के
 टला कहिश् तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ६ ॥ तो० ॥ वंश व
 डो रे रलियामणो, राज करे त्यां रावल जगमाल
 तो ॥ अंजनाना गुण सांजली, ए कथा उपरें अति घ
 णो ख्याल तो ॥ चित्त वसी रंग रायने, तेवारें सजा
 मां पूठतो वारोवार तो ॥ कविजन रास प्रकाशजो,
 अक्षर आणजो अति घणा सार तो ॥ तो० ॥ स० ॥
 ॥ ७ ॥ तो० ॥ महेंद्रपुरी रे जग जाणीयें, राजा हो म
 हेंद्र वसे तेणे ठाम तो ॥ तस पटराणी ठे रूअडी,
 मौनवेगा ठे तेहनुं नाम तो ॥ पुत्र सो रायना निर्मला,
 रूपें ते रूडाने दर्शन काम तो ॥ केडेथी जाइ एक
 कुंअरी, अंजना सुंदरी तेहनुं नाम तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ८ ॥
 ॥ तो० ॥ वापने बाहाली ठे बालिका, माडीने जीव
 न प्राण आधार तो ॥ सो बंधव वचें एक बेनडी,
 लाडकी नानडी गुणनिधि गेह तो ॥ सर्व विद्या न
 णी सुंदरी, चालती चाले ठे गजगति गेल तो ॥ स
 ऊन सहुने सोहामणी, दिन दिन बाधे ठे चंपक वे
 ल तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ए ॥

॥ दोहा ॥

॥ नर जोबनमां ते अइ, कुंअरी चतुर सुजाण ॥

जैनमार्गमां दीपती, बोले मधुरी वाण ॥ १ ॥ एक स
मे शणगार करी, पोहोती पितानी पास ॥ पुत्री देखी
राजवी, जरजोबन सुविलास ॥ २ ॥ ए बेटी मुज व
ल्लही, केने परणावुं जोय ॥ घर वर सरखुं जो मल्ले,
तो जगमां यश होय ॥ ३ ॥

॥ ढाल बीजी ॥

॥ तो जीहो ॥ रायें प्रधान तेडाविया, अंजना व
रतणो करो रे विचार तो ॥ एक कहे रावणने दीजी
यें, बीजो कहे दीजीयें मेघकुमार तो ॥ वर ठे हो प्रभु
जी रूथडो, जोबन जरते साधरो जोग तो ॥ वर्ष अ
ठारमें तप करी, वर्ष ठवीशमां पामरो मोह तो ॥ ते
वारें कन्याने सुख नहीं, शरीरें उपजे अति घणुं
दुःख तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १ ॥ तो० ॥ रतनपुरी तणो
राजीयो, राय प्रव्हाद विद्याधर जाण तो ॥ तस घर
पुत्र ठे दीपतो, पवनजी लग्न कीधुं रे प्रमाण तो ॥
अंजनाना गुण सांजली, देश विदेशें वाधी ठे विख्यात
तो ॥ पवनजी मित्रने एम कहे, आपणो रूप जोवुं
जइ जलि जात तो ॥ तो० ॥ स० ॥ २ ॥ तो० ॥
पवनजी लाग्यो रे निरखवा, पुरोहित नीची घाली
रह्यो दृष्ट तो ॥ निरखतो तृप्ति पामे नहीं, नारोन

दीठी जूतल हेठ तो ॥ दरिसण जाणे देवांगना, बो
 लतां बोले ठे सरली वाण तो ॥ चंपक वरणी हो चा
 तुरी, एहना नयन जाणे मृगतणां वाण तो ॥
 ॥ तो० ॥ स० ॥ ३ ॥ तो० ॥ बेठी सिंहासनें अंज
 ना, बेहु पासें सोहियें सखी तणां वृंद तो ॥ वस्त्र
 आचरण अंगें धर्यां, तारामां शोजे जेम घूनम
 चंद तो ॥ वसंतमाला एम उच्चरे, बाइ योग्य जोडुं
 मढ्युं एणे संसार तो ॥ जेहवा हो पवनजी जाणी
 यें, तेहवी हो पामी ठे अंजना नार तो ॥ तो० ॥
 ॥ स० ॥ ४ ॥ तो० ॥ बीजी सहियर एम उच्चरे,
 बाइ पेहलो वर मन चिंतव्यो जेह तो ॥ तेवो हो पवन
 जी वर नहीं, वर्ष अठारमां तप करशे तेह तो ॥
 पांच इंद्रियोनें जींपशे, वर्ष ठवीशमां पामशे मोह
 तो ॥ तेणे करी विवाह वर्जियो, कन्याने होवे वरतणुं
 दुःख तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ५ ॥ तो० ॥ अंजना आ
 णंदें एम उच्चरे, बाइ धन रे ते नरनो अवतार तो ॥
 कर्म कायातणां कापशे, वेहेलो पामशे नव तणा
 पार तो ॥ पाय वंडूं ते पूज्यना, बेहु कर जोडीने ना
 मुं बुं शीश तो ॥ पवनजी कोपें रे धड हडयो, मनमां
 आणी ठे अति घणी रीश तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ६ ॥

॥ तो० ॥ पवनजी कोपें रे परजव्यो, धनुष्य चढावो
 ने सांध्युं ठे बाण तो ॥ मारा रे अवगुण बोलती,
 पर पुरुषनां करे रे वखाण तो ॥ मंत्रीयें आवीनें बां
 हे धख्यो, नारीने नर नवि घाले रे घाय तो ॥ पाये जा
 गो करी प्रीठव्यो, उरणे घाजीने मार्गे लेइ जाय तो
 ॥ तो० ॥ स० ॥ ७ ॥ तो० ॥ पवनजी मनमांहे चिं
 तवे, एतो रूपें रूडीनें दर्शनें काल तो ॥ मनमांहे
 मेलो रे पापणी, एतुं चित्त चोखुं नहीं कर्म चंमाल
 तो ॥ पुरुष प्रीयाराखुं मन रमे, पवनजी चिंते एमो
 रे उपाय तो ॥ मूकुं तो एहने रे वर घणा, परणी प
 रिहरुं ए सम नहीं कोइ दाय तो ॥ तो० ॥ स० ॥
 ॥ ८ ॥ तो० ॥ लगन तणो दिन आवियो, ढोल द
 दामाने घूरे निशाण तो ॥ राय राणा हो सर्वे मढ्या,
 हवे वापखुं तिमिरने आथम्यो जाण तो ॥ महेंद्राय
 आव्यो सामइए, पवनजी देखीने आनंद आय
 तो ॥ धवल मंगल गाये कामिनी, हवे अंजनानो
 वर जोवाने जाय तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ए ॥ तो० ॥
 तोरणें वरराय आवियो, अंजना उपरें अति रे अना
 व तो ॥ सांजलतां शिश चटको चढे, नाम लेतां च
 ढे हडहड ताव तो ॥ धवल मंगल गावे गोरडी, पोंख

णां सासु करे बहु जाव तो॥वरने विमासण अति घ
 णी, जाणे बंधनशाजामां लेइ जाय तो ॥ तो० ॥
 ॥ स० ॥ १० ॥ तो० ॥ रूपा तणो रे मंमप रच्यो,
 सोनाना कलश सोना तणी वेज तो ॥ सुवर्ण पाट
 मोतीये जड्या, अंजना पवनजीवेतां वेदु हेज तो ॥
 हाथमेजो तिहां संचरे, नयणें निहाजे विद्याधरी
 नार तो ॥ अंतरपट रे पाठो करी,जाणीये कर मांहे
 धखो रे अंगार तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ११ ॥ तो० ॥पर
 णी पसटी उतखां,करे पहेरामणी अंजनानो तात तो॥
 गज रथ आप्या रे अति घणा,ताजा तुरंगम देश वि
 ख्यात तो ॥ कनक मोती रे धन आपीयां,आप्यां ठे
 रयण तणा बहु क्रोड तो ॥ वसंतमाला रे आर्दे क
 री, पांचजें साहेली पूर्वे ठे जोड तो ॥ तो०॥ स० ॥
 ॥ १२ ॥ तो० ॥ रतनपुरीमांहे संचखा, साहामो
 हो आव्यो ठे राय प्रव्हाद तो ॥ अंजना पाय पूजी
 करी, सकल मनोरथ मुज फल्या आज तो ॥ सासु
 ना पाय ते पूजीया, आप्या ठे आचरण रयण अमू
 ल्य तो ॥ पांचजें गाम राये दीयां, ए दहूअर मारी
 जीवन तुल्य तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १३ ॥

(८)

॥ दोहा ॥

॥ परणी मेली पदमिणी, मूकि महोल मोजार ॥
अही कांचलीनी परें, फरी न पूढी सार ॥ १ ॥

॥ ढाल त्रीजी ॥

॥तो०॥ महोटां रे मंदिर मालीयां,आपी वहूनेहो ए
म कहे राय तो ॥ कुलवहू तमें रे लीला करो,सुख सं
योग विलसो एणे गाय तो ॥ पवनजी सार पूढे नहीं,
अंजना अर्चि हैये न समाय तो ॥ कहोनें कारण
किशुं वेहेनडी,सूध न कीधी रे अम तणी नाह तो ॥
तो० ॥ स० ॥ १ ॥तो०॥ पीयरथी आवी रे सुखडी,
वसंतमाला कर मोकली सोय तो ॥ लइ करी स्वा
मी आगल धरी, गावंता गांधर्वने दीधी ठे तेह तो ॥
वस्त्र आनरण सहित मोकल्यां,जाणुं महारा स्वामा
नो शोनशे देह तो ॥ वस्त्र फाडीने कटका करी,लइ मातं
गनें आप्यां ठे तेह तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १॥ तो० ॥ व
संतमालारे विलखी थइ, आवीने अंजनाने कीधी
ठे वात तो ॥ जे वस्तु स्वामीनें मोकली, आपण उ
पर किश्यो रे अनाव तो ॥ अंजनाने आंखे आंसु जरे,
शुं चूकी ठे नकि अनेक तो ॥ ए नर दीसे ठे निर्मलो,
कांइक आपणे कर्म विशेष तो ॥ तो०॥ स० ॥ ३ ॥

(९)

॥ दोहा ॥

॥ बोल कुबोल न वीसरे, शब्द समा सालंत ॥
हृण हिये रति नवि संपजे, आरति घणी आणंत
॥ १ ॥ नजर न मेले नाहजो, उपजे घणो उच्चाट ॥
आवटणुं लागे घणुं, विरहज वांकी वाट ॥ २ ॥
मात पितानी लाडकी, ससरानी गुज दिठ ॥ कंत मा
या विण कामिनी, उठो देखे दिठ ॥ ३ ॥ पवनजी त
णी पदमिणी, परम महा सुखकार ॥ नाह नेह आणे
नहीं, मेली माथे नार ॥ ४ ॥ प्रीतम वतलाव्या पखे,
आदर करे अजाण ॥ दुःख गाढां करि दाखवे, सासू
ससरा जाण ॥ ५ ॥ आदर विण दिन अंजना, काढे
घणो कलेश ॥ मात पिता मन मूजवे, विण अपराध
विशेष ॥ ६ ॥ दिन पलट्यो पलट्या सजन, नांगी हैया
नी हाम ॥ जेना करती उनरा, ते नव ले मुज नाम ॥ ७ ॥

॥ ढाल बोधी ॥

॥ तो ॥ अंजना बेठी रे मालीये, पवनजी तुरग खे
लावाने जाय तो ॥ आवतो जावतो निरखती, तेम तेम
हरख वाधे हैयामाय तो ॥ पवनजी कोपे रे धडह
ड्यो, अंजना आणे ठे अति घणी प्रीत तो ॥ जाणे रे
नारी निहालशे, गोंख आढी उनी करी नीत तो ॥

तो० ॥ स० ॥ १ ॥ तो० ॥ पांचरों गाम पोतें लीयां,
 राय राणी बेउ वर जाणे पुत्र तो ॥ अंजना सती रे
 सुलक्षणी, ए वहूने सोंपीयें निज घरसूत्र तो ॥ महो
 टारे कुजतणी कुंअरी, राजा होमहें इतणी बहुलाज तो
 ॥ अंजना आदर कीजीएं, एम कहे केतुमती राय प्रव्हा
 द तो ॥ तो० ॥ स० ॥ २ ॥ तो० ॥ आणां घणां
 पाठां वालीयां, पाठले आणे आव्यो वडो वीर
 तो ॥ अंजना कहे रे नवि आवियें, अन्य आ
 नूपण मोकल्यां वीर तो ॥ स्वामीनुं मन मान्युं न
 हो, हवे पियरें आवीने शुं करुं वात तो ॥ बंधव पा
 ठो रे वालीयो, मातपिता दुःख करे दिन रात तो ॥
 तो० ॥ स० ॥ ३ ॥ तो० ॥ बार वरस वच्चें वहि गयां, ए कथा
 उपर एटलो संबंध तो ॥ रावण वरुण कटक करी, मां
 होमांहे उपन्युं अतिघणुं दंद तो ॥ गज रथ तूरी पा
 खखा, पालाने बखतर शोजे शरीर तो ॥ शूराने सुनट
 शणगारिया, हवे जोतखा रथ वाजे रणजेरी तो ॥ तो० ॥
 स० ॥ ४ ॥ तो० ॥ तेडुं विद्याधरने मोकल्युं, एक ते
 डुं आव्युं राय प्रव्हाद तो ॥ जेटले राय सान्निध्य क
 रे, पवनजी कहे स्वामी अमतणुं काम तो ॥ आयु
 षशालामांहे संचखो, करमांहे धनुष्य लीयां जइ

बाण तो ॥ तमें घेर बेठा लीला करो, पुत्रजाया त
 णुं ए ठे प्रमाण तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ५ ॥ तो० ॥ प
 वनजी चाख्यो रे कटकमां, स्वामियें कीधी न अम
 तणी सार तो ॥ दूरथकी पाये लागशुं, नाव कुनाव जो
 शुं एकवार तो ॥ वसंतमाला माहारी बेनडी, शुद्ध
 शीख दिये मुज देव तो ॥ दहिनी रे माबो नरी
 करी, मारगमां उनी अंजनादेव तो ॥ तो० ॥ स० ॥
 ॥६॥ तो० ॥ कनक कचोलुं रे दही नखुं, शकुन प्रश्न मि
 शेंदहीं लेइ जाय तो ॥ कटकें जातां पियु वांदशुं, त्यारें
 नमण करी लागशुं पाय तो ॥ जाणशे अंजनाने
 आदरी, राजनवनमां देखशे लोक तो ॥ ज्यां ल
 गें स्वामी आवे नहीं, त्यां लगें मनमांहे करशुं सं
 तोष तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ७ ॥ तो० ॥ गजें बेसी द
 ल संचखुं, मातपितानें सुत नामियुं शीश तो ॥ स
 कून सहने संतोषिया, अंजना उपरे अति घणी री
 श तो ॥ दूरथकी रे दृष्टें पडी, चतुर चितारानुं जुठ चि
 त्राम तो ॥ पूतली लखीरे रंजां जिसी, चतुर चितारानुं
 जाचुं ए नाम तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ८ ॥ तो० ॥
 मंत्री कहे नहीं पूतली, नीत उठंगे ठे अंजनानार तो
 ॥ सांजली राय रातो थयो, मार्ग जातां सामी म

ली आ ठार तो ॥ दूर ठेजी ते आधी पडी, मारग मे
 लीने चाढ्यो ठे ताम तो ॥ वसंतमाला मोले करक
 डा, बाइ मूरख दीसे ठे तम तणो स्वाम तो ॥ तो० ॥
 ॥ स० ॥ ए ॥ तो० ॥ बांहे साहीने बेठी करी, उरडे
 घालीने गइ घरमांहे तो ॥ कटक चाढ्युं रे रावण त
 णुं, ठीकतां चाढ्यो ठे अमतणो नाह तो ॥ जीवने
 जोखम अतिघणुं, पढोंच्युं ठे अतिघणुं माहरे पाप
 तो ॥ घेजीरे गाल न बोलीये, कटके चालतां कंइ
 दीधो ठे शाप तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १० ॥ तो० ॥
 अंजना कहे सुण सुंदरी, दुःखमांहे दुःख उपन्युं ठे
 आज तो ॥ पाणीथी पण करी पातली, ससरा वच्चें
 मारी निगमी लाज तो ॥ सासुने सुख केम दाखवुं,
 येर बेठी जिननाम जपीश तो ॥ चारित्र मनमांहे
 चिंतवे, अवसर आणीने संयम लेइश तो ॥ तो० ॥
 ॥ स० ॥ ११ ॥ तो० ॥ नगरथकी दल संच्युं, मा
 न सरोवरें दीधुं मेजाण तो ॥ चकवो ने चकवी त्यां
 टलवले, वाप्युं तिमिरने आयम्यो जाण तो ॥ पव
 नजी मित्रने एम कहे, नारी तणुं नव लीजीये नाम
 तो ॥ पुरुष पियाराचुं रंगें रमे, चकवीनीपेरें मूकी
 में गाम तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १२ ॥ तो० ॥ मंत्री

(१३)

कहे सुणो विनति, तमे एवडो कांइ मन आणो नर्म
तो ॥ महासती मांहे रे मूलगी, अहोनिश सेवती
जिन तणो धर्म तो ॥ पुरुष पियारो वांढे नही, वच
न वरांसे कांइ करो रीश तो ॥ शीयल सरोवरें जीलती, ए
णे मोह्गामी जाणी नाम्युं शीश तो ॥ तोण ॥ सण ॥ १३ ॥

॥ दोहा ॥

॥ वचन सुण्यां मंत्रीतणां, कोमल नयोज गात ॥
कुंअर मंत्रीने एम कहे, सुणो अमारी वात ॥ १ ॥
डुःख कारज ए में कछुं, संतापी निज नार ॥ वचन
वरांसे डुहवी, करवो कवण विचार ॥ २ ॥

॥ ढाल पांचमी ॥

॥ तोण ॥ पवनजी मित्रने प्रीठवे, कटकें चालुं तो
नारो माछानुं पाप तो ॥ पाढो वलुं तो प्रजा हसे,
महोलमां लाजशे सुज तणो बाप तो ॥ मित्र क
हे ठाना रे जायशुं, तेडी सेनापतिने दीधी ठे शीख
तो ॥ साधु वांदी अमें आवशुं, त्यां लागें कटकनो
करजो प्रेख तो ॥ तोण ॥ सण ॥ १ ॥ तोण ॥ प्रह
न्न गतें त्यांथी चालीया, आवीने अंजनानां ठोक्यां
कमाड तो ॥ वसंतमाला नोगल देइ करी, बोले उ
तावली बोलती गाल तो ॥ शूरारे पुरुष कटकें गया,

लंपटलोक रह्या ठे रखवाल तो ॥ व्हाणे हुं राय
ने वीनवी, तेह तणी रे कढावीश खाल तो ॥ तो० ॥
॥ स० ॥ २ ॥ तो० ॥ पुरोहित मित्र एम उच्चरे, ए
ठे राय प्रव्हादना नंद तो ॥ अंजना केरो रे शिर
धणी, वंश विद्याधर दीपकचंद्र तो ॥ वसंतमाला आ
वी उज्जख्यो, नयणें निहाले तो आपणो स्वामि तो
॥ सती रे सामायिकें ज्यां लगे, त्याहां लगे राय र
हो एणे ठाम तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ३ ॥ तो० ॥ ध
र्मक्रिया करे अंजना, आवीने पवनजी बोले ठे म
र्म तो ॥ माहासतीमांहे रे मूलगी, अहोनिश सेवती
जिन तणो धर्म तो ॥ वचन वरांसे में दूहवी, मन
शुं कीधो अनाव अगाध तो ॥ हाथ जोडीने नीचो
नम्यो, खमो खमो अंजना अपराध तो ॥ तो० ॥
॥ स० ॥ ४ ॥ तो० ॥ अंजना आवीने पाये नमी, ए
वा हलवा कां बोलो उच्चार तो ॥ जेवी रे पग तणी
मोजडी, तेहवी होवे रे पुरुषने नार तो ॥ हाथ जोडी
ने आगल रही, वचन सोहामणां बोले ठे दीन
तो ॥ प्राप्ति विना केम पामीएं, एणे पडर फोडीने की
धो ठे मीण तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ५ ॥ तो० ॥ त्रण
दिवस तेहने घरे रह्या, खटरस चोजन पिरसे पका

न्न तो ॥ विंऊणे वायु बेठी करे, बीडां वाली वाली
 आपे ठे पान तो ॥ पवनजी आनंद पामी रह्यो, घ
 णुं राखे ठे तेह तणुं मान तो ॥ तो० ॥ स० ॥
 ॥ ६ ॥ तो० ॥ पाठा नगर तमें आवीधा, राय राणी
 ने करजो जाण तो ॥ आश पहाँचे सहु अमतणी,
 बाहानुं आनरण दीधुं एंधाण तो ॥ वसंतमाला रे
 तेडी करी, अंजना माहारे चिंतामणिरत्न तो ॥ दांत
 ने जीन शी जलाववी, रात दिवस एनुं करजो य
 त्न तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ७ ॥ तो० ॥ वसंतमाला रे ते
 डी करी, राजा हो पवनजी कीधो छुहार तो ॥ धण
 कण मोती रे आपीयां, हवे कुंची सहित आप्या ठे नं
 मार तो ॥ पुरोहित मित्रने एम कहे, रणमांहे रा
 जानी राख जो देह तो ॥ वेहेला ते घेर पधारजो,
 वाट जोउं जाणे उनम्यो मेह तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ८
 ॥ तो० ॥ शीख दीउं अंजना चालीएं, रणमां जाइ
 देखाडजो जुज तो ॥ पुत्र सो आवशे वरुणनो, ते आ
 गल रखे देखाडो पूंठ तो ॥ दुर्जन कटक ठे वरुणनुं,
 लोहतणा त्यां पडशे अंगार तो ॥ शारीरें वात एहवी
 कही, मरण जलुं पण नहीं जली हार तो ॥ तो० ॥
 ॥ स० ॥ ए ॥ तो० ॥ पोलथकी रे पाठी वली, नय

एो बटूटी ठे जलतणी धार तो ॥ कठिन वचन क
ह्यां कंतने, मुख ढांकी रुप ठे वारो वार तो ॥ वसंत
माला आवी धीरज दीए, बाइजी हमणां आव्यो सा
मायिक काल तो ॥ पदमिणी पडिक्कमणुं करो, चउदे
नियम करो शुद्ध निहाल तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १० ॥

॥ दोहा ॥

॥ सेनाएं करी परिवर्खा, लंका नयरी जाय ॥ जूप
जलीपरें जेटिया, अति रलियायत थाय ॥ १ ॥ रा
वणनो आदेश लइ, छुंन वेला सुविचार ॥ वरुण उ
पर ततक्षण चढ्यो, दल वादल अतिसार ॥ २ ॥
हवे ते अंजना सुंदरी, गर्न रह्यो ते रात ॥ गुप्तपणा
नुं काम ठे, कोइ न जाणे वात ॥ ३ ॥ गर्न तणे त
व लक्ष्मणें, गर्न जणाणो जाम ॥ केतुमती सासू क
हे, केवुं कखुं ए काम ॥ ४ ॥ पवनजी परदेश ठे,
वहूणं वधाखुं पेट ॥ हुं जाणती एमज हशे, सोइ हो
युं नेट ॥ ५ ॥

॥ ढाल ठही ॥

॥ तो० ॥ शुद्ध सामायिक उच्चरे, करे ध्यान धर्मनुं
घडो चार तो ॥ पांचे नवकार सुधा गणे, बारो हो व्रत
खांमा तणी धार तो ॥ सांजे बेसीने सज्जाय करे, जा

वना बार चिंतवे मनमांय तो ॥ पाठनी रातें तो पद
 गणे, एणी पेरें अंजनाना दिन जाय तो ॥ तो० ॥
 ॥ स० ॥ १ ॥ तो० ॥ उदर उधान जाणी करी, ब
 हु पेरें मांमी ठे दाननी शाल तो ॥ साधवेजा नित्य सा
 चवे, दुःखीया दोहिलानी करे ठे संजाल तो ॥ नित्य
 नित्य पात्रने पोखती, शेरीयें शेरीयें मांमे दान आगार
 तो ॥ नाव नले मनें उजटें, दिन दिन दीसे ठे चड
 तो प्रताप तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ २ ॥ तो० ॥ रा
 णीजी रायने वीनवे, सांजलो स्वामि मुज वीनति आ
 ज तो ॥ अंजना करे रे उमावणां, धुर लगे धणीयें
 न कीधी सार तो ॥ घर फोडीने वित्त वावरे, कटके
 जातां एतुं मरड्युं ठे मान तो ॥ घरे जाई करी पूढ
 युं, नहीं तो काढ्युं ए वहूनां प्राण तो ॥ तो० ॥
 ॥ स० ॥ ३ ॥ तो० ॥ शीख मागी रे स्वामी कने, पा
 लखीयें बेठी आरोगे ठे पान तो ॥ आगल पात्र न
 चावती, जाचक जोइ जोइ आपे ठे दान तो ॥ सा
 थें रे सह्यीयर अति घणी, सरले सादें गांधर्व गीत गा
 य तो ॥ आगें थकी जण मोकड्यो, हवे सासु वहु
 तणे घेर जाय तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ४ ॥ तो० ॥ सुर
 तरु शेरीयें पायल्यां, आंगणे पटोज्ञाने पायल्या पाट

तो ॥ फूलना पगर उपर धर्या, जाणे सासुजी आवशे
 एणी वाट तो ॥ साहामी आवीने पाये नमी, दरिसण
 देखतां दारिद्र जाय तो ॥ वेणीना वाल ठोडी करी,
 तेणे करी लूवे ठे सासुना पाय तो ॥ तो० ॥ स० ॥
 ॥ ५ ॥ तो० ॥ पालखी आगें पाली चले, सासुनी
 नक्ति करे मन थीर तो ॥ सोवर्ण पाट बेसाडीयां,
 चरण पखाळीने पीये ठे नीर तो ॥ पाय पूजी दीये प्र
 दक्षिणा, सासरे पीयरें मुज वाधी ठे लाज तो ॥ स
 कल मनोरथ मुज फट्या, माणसमांहे मोहोटी करी
 आज तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ६ ॥ तो० ॥ बहूनो देह
 देखी करी, केतुमती मन धरी बहु रीश तो ॥ अंग
 नां चिन्ह फरी गयां, कहे बहू तारुं रूप केवुं आ दी
 स तो ॥ मोहोटा रे कुलतणी उपनी, वंश विद्याधर ज्यो
 ति ठे सार तो ॥ साचो अक्षर मुजने कहे, ताहरे
 उदरें उधान के विकार तो ॥ तो० ॥ सती० ॥
 ॥ ७ ॥ तो० ॥ आनरण मेली पाये नमी, कुअर त
 मारे मुज कीधी ठे सार तो ॥ विरहिणी जाणी पा
 ठा बढ्या, मुज घेर आविया रयणी मोफार तो ॥
 त्रण दिवस मुज घेर रह्या, तुम पुत्रथी मुज पूगी

(१९)

ढे आश तो ॥ जेम आब्या तेम पाठा वढ्या, ते
णे करो माहारे ढे सातमो मास तो ॥ तोण ॥ सण ॥ ७ ॥

॥ दोहा ॥

॥ जूठ न बोल रे पापिणी, मोहोटे कुलें कुमार ॥ ए
ह अनर्थज तें कस्यो, तेणे तुजने धिकार ॥ १ ॥ अ
कार्य मोटुं तें कस्युं, लोपी कुलनी लाज ॥ तुं कु
ल खंपण उपनी, प्रत्यक्ष दीठी आज ॥ २ ॥ तारुं
मुख दीठां थकां, लागे अमने पाप ॥ उलटुं कर्म स
माचस्युं, उपजाव्यो संताप ॥ ३ ॥ वात सुणी सासु
तणी, मूर्खाणी तव नार ॥ अल्पजलें जेम माठजी,
करती दुःख अपार ॥ ४ ॥ सुण स्वामिनि मुज वी
नति, में नवि कीधुं कर्म ॥ आ सहिनाणी जोड
व्यां, राखो मारी शर्म ॥ ५ ॥

॥ ढाल सातमी ॥

॥ तोण ॥ वढूनां रे वचन काने सुणी, केतुमती मन
धरियो रे रोष तो ॥ परणीने तुजने हो परिहरी, तुज मु
ज पुत्रनो किश्यो रे संतोष तो ॥ आज लगी रे अल
खामणी, चोखां आनरण शुं निर्मल आय तो ॥ वं
वधुं रे दूध शुं कीजीयें, सहियर साथें पीयर तुं जा
य तो ॥ तोण ॥ सण ॥ १ ॥

(१०)

॥ दोहा ॥

॥ पियर जा रे पापिणी, नहीं राखुं एक रात ॥
दूर जातुं देशांतरें, जेमही विगले वात ॥ १ ॥ कंच
नतणी बुरी होये, पण पेटें मारी न जाय ॥ मेंतो तु
जने परिहरी, जोइ अवगुण समुदाय ॥ २ ॥

॥ ढाल आठमी ॥

॥ तो० ॥ सासुनां वचन कानें सुणी, अंजना उपर
पडयो घणो दाह तो ॥ बाइजी पुत्र तमारो पाठो
वले, त्यां लगें मनें राखो घरमांह तो ॥ सासुने
ससरा हो तम तणी, अहियां रहीने एवज खावं
तो ॥ चरण कमलने ग्रहि रहुं, कजंक लइ केम पिय
र जावं तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १ ॥ तो० ॥ केतुमती
रे हठें चढी, पगें करी क्रोधशुं ठेलीयुं शीश तो ॥ अं
ग मोडी रे उनी अइ, अंजना उपरें अति घणी रीश
तो ॥ आंखयकी रे अलगी करो, जिहां लगें माहारा
नगरनी सीम तो ॥ जिहां लगें अंजना इहां रहे, ति
हां लगें अन्न पाणीनुं नीम तो ॥ तो० ॥ स० ॥
॥ २ ॥ तो० ॥ वसंतमालाने जाली करी, बांधी ठे
बंधनें दीधो ठे मार तो ॥ चोखां आचरण मारा पु
त्रनां, चोर देखाडो कां मारशुं ठार तो ॥ तेर घई

(११)

रे टंगाइ रही, वागे ठे ताजणने बूटे ठे सेड तो ॥
 वलती हो सहीयर एम कहे, चोर तो पवनजी सही
 हतो तेह तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ३ ॥ तो० ॥ कालो
 रे रथ अणावियो, काला तुरंग जोडया ठे रे दोय तो ॥
 कालां रे वस्त्र पहेरावियां, काली धोंसरी दीधी ठे सो
 य तो ॥ काली रे मस्तकें राखडो, सहीयरगुं बेठी ठे
 अंजना तेह तो ॥ अंजना पियरें हो चालीयां, जो जो
 जाइ कर्म तणां फल एह तो ॥ तो० ॥ सती० ॥
 ॥ ४ ॥ तो० ॥ जुहार करी रथ संचखो, सहीयरगुं
 बेठी ठे अंजना देव तो ॥ पवन वेगें रथ चालीयो,
 बापनी जूमिका आवी ततखेव तो ॥ दूरची धवल
 घर देखियां, सारथीयें रथ वाखो ततखेव तो ॥ पे
 ट फोडीने पथरा जरूं, में वनमां मेली रे अंजना देव
 तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ५ ॥

॥ दोहा ॥

॥ मूल दूषण माहारुं नहीं, जोर न मुज कंइ माय ॥
 कथन कछुं नृप कामिनी, क्रोधथकी विललाय ॥ १ ॥
 पगें लागी पाठो बढ्यो, दीन वचन मुख वेण ॥ दिन
 आयमियो एटले, यइ अंधारी रेण ॥ २ ॥ दूषण

(११)

केनुं न दाखीयें, संच्यां कर्मज सोय ॥ बंध शुनाशुं
न आपणा, अब रोवे गुं होय ॥३॥

॥ ढाल नवमी ॥

॥ तो० ॥ सांज पडो दिन आयम्यो, रयण बिहाम
णी घोर अंधार तो ॥ नाम जपुं रे जगनाथनुं, आ
णी वेला सुजनें एह आधार तो ॥ हाथो रे हाथ सू
जे नहीं, केम करी निगमगुं दुःख जरी रात तो ॥
शुद्ध सामायिक उच्चरे, एटले सूरज उग्यो थयो प्र
जात तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ १ ॥ तो० ॥ अंजना क
हे सुण सुंदरी, ए मारे हैये घणो रे संताप तो ॥ कू
डां रे कलंक चढावियां, मुख केम दाखवुं अम तणे
बाप तो ॥ मातागुं मन केम मेजगुं, जाइ नोजाइगुं
केम बाधशे नेह तो ॥ ज्यां लगें स्वामी आव्या नहीं,
त्यां लगें केम करि निगमगुं देह तो ॥ तो० ॥
सती० ॥ २ ॥ तो० ॥ वसंतमाला बलतो कहे, जिहां
लगें निर्मल उज्ज्वल आप तो ॥ तिहां लगें सज्जन
सोहामणा, हर्षे बोलावशे तम तणे बाप तो ॥
मातारे मनोरथ पूरशे, जाइ नोजाइ मलशे जर उमं
ग तो ॥ ज्यां लगें पवनजी आव्या नहीं, त्यां लगें
पियरें पोषजो अंग तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ ३ ॥

(१३)

॥ दोहा ॥

॥ अनुक्रमें वारें चालतां, चरण थथा चलचोल ॥
मन संकोचती पद्मिणी, आवि नगरनी पोल ॥ १ ॥
पुरनी अंदर पेसतां, लाज अति मनमांय ॥ शेरी मा
रग संचरी, कंपति मोले काय ॥ २ ॥ मनमां शोचे पग
पगे, केम देखाडुं मुख ॥ कालो वेश न शोजतो, दी
ठे आवे दुःख ॥ ३ ॥ वसंतमाला धीरज दिये, आणे
मन विश्वास ॥ चाली आवे शहरमां, आणी पियर
नी आश ॥ ४ ॥

॥ ढाल दशमी ॥

॥ तो० ॥ नगरमांहे शरीयें संचल्यां, आडो धूँघट
ने नीचो ठे दृष्टि तो ॥ हंस ने गजगतियें चालती, नग
र तणा सहु जुवे ठे लोक तो ॥ राजविठोइ कोइ का
मिनी, नाथ विहूणी दिसे ठे निटोल तो ॥ पाठल
प्रजा रेहो परवरी, एणी पेरेंपहोंची ठे वापनी पोल तो ॥
तो० ॥ सती० ॥ १ ॥ तो० ॥ पोलीउ उनी राखी
पूठवा गयो, मोहोलमां जइ वीनव्यो राय तो ॥ हा
थ जोडीने नीचो नम्यो, बाहार आवी ठे अंजना
धीय तो ॥ सांजली राय राजी थयो, नगर शणगारो
ने दाखवो साथ तो ॥ साहामी रे मोकलो पालखी, ते

डाव्यो निज साथ महेँडनाथ तो ॥ तो० ॥ स० ॥
 ॥ १ ॥ तो० ॥ कानमां जइ करी विनति, अंजना सा
 सरे परिहरी जेह तो ॥ सांजनी राय जांखो थयो, मू
 ढ्हा आवीने हुउ रे अचेत तो ॥ वायु करीने बेगो कखो,
 निर्मल वंशें कीधो अनाचार तो ॥ मत्सर चढावी
 राय बोलियो, पापिणीने परिहरो पोलनी बाहार तो ॥
 तो० ॥ स० ॥ ३ ॥ तो० ॥ पोलीए आवीने उठाडीयां,
 बाइ तने रूठयो विद्याधर राय तो ॥ बांहे जालीने उ
 जी करी, मनमांय चिंतवे आपणी माय तो ॥ अं
 जना मार्गे संचख्यां, शरीर शून्यं ययुं शुद्ध न सार तो ॥
 आधाने पग पाठा पढे, एणीपरें पढोंची ठे मातने
 द्वार तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ ४ ॥ तो० ॥ मंदिरमां
 हे माता रमे, सोवर्ण हिंमोजे हिंचे ठे खाट तो ॥ घु
 मरी घाले रे कामिनी, माणक मोती हीरे जडया
 पाट तो ॥ फूलनो पगर उपर नखो, चंदन घसी घसी
 चर्चे ठे अंग तो ॥ पूंठ वाली करी निरखीयुं, अंगणे
 दीगी ठे अंजना धीय तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ५ ॥
 तो० ॥ होठ सुकाइनें खरी पढे, जीन शूकी नहीं
 तालवे नीर तो ॥ एणी पेरे चालती बालिका, ढीचण
 पग तणे फाटयुं ठे चीर तो ॥ कालो रे वेश शोचे न

(१५)

हो, नयणें ऊरे जाणे मोतीना वृंद तो ॥ मुख कर
माथुं रे कामिनी, जाणे राढुयें अंतरायो चंद तो ॥
॥ तो० ॥ सती० ॥ ६ ॥ तो० ॥ मंदिरमांदे माता ग
इ, सरले सादें हो मली ठे चार दाहि तो ॥ हुं कां न सर
जी रे वांऊणी, एणे कलंक चढावुं ठे महारा कुलमांहि
तो ॥ रायने मुख केम दाखवुं, लइ कटारानें वेधवुं कूख
तो ॥ एणे कुखें अंजना उपनी, मारा कुलने लगा
डयो एणें दोष तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ ७ ॥ तो० ॥ रा
णीतुं रुदन सुणी करी, चार चेटी मली आवे ठे पा
स तो ॥ आदरविहूणी केम उनी रही, तुं कांरे उनी
ठे अंजना नार तो ॥ ससरा ने सासू लजावियां,
लजब्यां पियर ने माय मोशाल तो ॥ वंश विगोवणी
उपनी, वाइ तारुं मुख देखतां लागे ठे आल तो ॥
॥ तो० ॥ सती० ॥ ८ ॥

॥ दोहा ॥

॥ चेटी चार मली करी, आवी अंजना पास ॥ वच
नो अति उतावले, बोले सघली दासि ॥ १ ॥ लाज
विहूणी पापिणी, कीधो उल्लल हीण ॥ कुलने कलं
क चढावियुं, बोले एवां वेण ॥ २ ॥ चलती आवी

गोरडी, जेम तेम बोलण हार ॥ मुख नवि देखुं ताहरुं,
तुजने पडो धिक्कार ॥ ३ ॥

॥ ढाल अग्यारमी ॥

॥ तो० ॥ वसंत माला रें वलतुं कहे, एवा कांइ बो
लो ठो हलवा रे बोल तो ॥ जेवारें पवनजी आवशे,
सासरे पियरें मुख पडशे धूल तो ॥ संजम साधी हो
तप करे, हजीय लगे ठे गर्जनो पाश तो ॥ काया हो
कामिनी नवि धरे, हजीय ठे पवनजी पुरुषनी आ
श तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १ ॥ तो० ॥ वलती हो बे
हु जणी संचरी, ज्येष्ठजाई तणे घेर जाय तो ॥ बांध
व घरमां बेसी रह्यो, आंगणे आवी ठे ते तणी नाख
तो ॥ आवी जोजाइ सामी मली, मन बिहूणी तेणें
आपी ठे बांह तो ॥ अंगुली दश दांते धरे, जानी
अन्न दीठे अया दिन दश तो ॥ तो० ॥ स० ॥ २ ॥
॥ तो० ॥ एम अंजना घोघर फरी, पग कंकुवर
णा कमल सम जेह तो ॥ खूचे ते कांटानें कांकरा,
तेणे रंगें जूमि राती अइ तेह तो ॥ दीनवचन मुखें
बोलती, नयणे ऊरे जाणे आवण मेह तो ॥ नूख
तृषायें करी व्याकुली, जानी अन्न दीठे दुआ बहु दी
ह तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ ३ ॥ तो० ॥ वलती जो

जाइ एम कहे, सामी रही रही बोले ठे बोल तो ॥
 धुरथकी रे माह्यां हतां, एहवुं कां कर्म कस्युं निटोल तो ॥
 ॥ अमें अबला रे छुं कीजीयें, आंगणे आव्यां रह्यां
 घरमांय तो ॥ अम घेर आव्यां जो जाणरो, तम त
 णा वीरनो फेडरो ठाम तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ ४॥
 ॥ तो० ॥ आश मूकीनें उनी थइ, बंधव बीजाने घे
 र जाय तो ॥ पाठली रातें पहोरो जेम फरे, एम घे
 र घेर हिंमे ठे अंजना धाय तो ॥ बंधव केणे नहीं पूढी
 युं, सज्जन कोणे नव कीधी ठे सार तो ॥ दीठी रे अंजना
 जावती, पुरोहित प्रधानें देवाड्यां ठे बार तो ॥ तो० ॥
 ॥ सती० ॥ ५ ॥ तो० ॥ आंगणे रमती रे बालिका,
 मेढीयें चढी चढी जूवे ठे लोक तो ॥ जिहां जिहां
 अंजना संचरे, तिहां तिहां उपजे अति घणो शोक तो ॥
 कूडां रे वयण कानें सुणी, जाणो वागे ठे खड्गनी धार
 तो ॥ दुःखमां दुःख साले घणुं, कहे कवि जेहनी वं
 ठी ठे व्हार तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ६ ॥ तो० ॥ अं
 जना तरपें रे टलवले, जल लइ आव्यो कोइ ब्राह्मण
 वीर तो ॥ पद्मिणी पाणी रे वावरो, शतल नरीयुं ठे
 आमां नीर तो ॥ पाणी दो बांधव छुं करुं, नगरमांहे
 हुंतो नही पीयुं नीर तो ॥ पोल बाहेर पाणी वा

(१८)

वरुं,पोलमांहे मारा पियरनी आण तो॥तो०॥स०॥७॥

॥ दोहा ॥

॥ सज्जन नेह आणे नहीं, बोले मसकुं मोस ॥
सज्जन आदर नवि दिये, तो मनमां न आवे रोष ॥
॥ १ ॥ पाणी साथ जेम माठली, साचो स्नेह सुजा
ण ॥ जो कीजें जलथी जुआं,तो कृणमां ठोडे प्राण
॥१॥ हुंगर केरा वोकला, उठा तणो सनेह ॥ व्हेतां
वहे उतावला, ऊट देखाडे ठेह ॥ २ ॥ माता पीयर
सज्जना, धरतां बहुली प्रीत ॥ ठेडे ठेह बतावियो,
उठांकी ए रीत ॥४॥ सज्जन कीजें आंघसे, अवगुण
गुण करि लेत॥ उततकृण पत्तर हणे, उ ततकृण फल
देत ॥५॥ सज्जन ऐसा कीजियें, जेसा चोल मजीठ॥ आ
प रंगें पररंगवे, दीठी करे अदिछा॥६॥ आंवा जंबु कर्मदां,
चोथा कहायें बोर ॥ उपर नरमदिसे घणां, मांहे कठिण
कठोर ॥ ७ ॥ आण देवरावी नगरने, सुणलो जोसी
वीर ॥ नीर मले जो गेहेरमां, दुं नवि पीयुं नीर ॥८॥

॥ ढाल बारमी ॥

॥ तो० ॥ नगर बाहेर जल वावरुं, वसंतमाला व
नमां लेइ जाय तो ॥ उज्ज्वल अटवी रे आगलें, उंचा
रे पर्वत विप्रम घणाय तो ॥ सूरज किरण नवि संच

(१९)

रे, जेणे वनतरुवर ठायं अपार तो ॥ माणस मुख
 दीसे नहीं, तेणे वने बाइ मने लेइ संचाख तो ॥
 ॥ तो० ॥ सती० ॥ १ ॥ तो० ॥ आश मेळी रे पियर
 तणी, सिंदतणी पेरें मन कीधुं ठे धीर तो ॥ शूरा क
 त्री जेम रण चढे, शरीर संजालीने साचव्यां चीर तो ॥
 उजड वनमांहे संचख्यां, दीठा ठे पर्वत अचल उत्तंग
 तो ॥ स्कंधें चढावी रे कामिनी, लइ चढी तेणे पर्वत
 शृंग तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ २ ॥ तो० ॥ अंजना व
 नमांहे संचख्यां, लोक पियरने दीये ठे रे गाल तो ॥
 नगरनां लोक जूरे घणां, ए केहवो रायने उपज्यो ख्या
 ल तो ॥ आण देवरावी रे धरोघरें, एहवुं कर्म न करे
 चंमाल तो ॥ पेटनी पुत्रीने परिहरी, वनमांहे काढी
 ठे अंजना नार तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ३ ॥ तो० ॥ माता
 यें साहेली मोकली, जइ जूउ अंजना रही कोण ठा
 म तो ॥ साहेली कहे बाइ वन गइ, हा हा !! दैव शुं
 कीधुं ए काम तो ॥ माहारी रे पुत्री सुलक्षणी, बाल
 पणे बेटी अति घणो राग तो ॥ वनमांही वाघ वि
 दारज्ञे, रात दिवस बले पेटमां आगतो ॥ तो० ॥ स० ॥ ४ ॥

॥ दोहा ॥

॥ वनमांहे गइ अंजना, एह वचन सुणी माय ॥

कुमरी माहारी लाडकी, वसी जइ वनमांय ॥१॥ म
नवेगा मन चिंतवे, करे आरति बहु शोक ॥ इह लो
के निंदा दुइ, विणसायो परलोक ॥ २ ॥ नारीतणी
मति पाठली, न कखो कोइ विचार ॥ काम पडयो बग
डयाथकां, शोच करे रे अपार ॥ ३ ॥

॥ ढाल तेरमी ॥

॥ तो जीहो ॥ नित्य नोजन करती बापपैं, जा
इ नोजाइनैं न आपती जाग तो ॥ उत्संगें रमती रे
अम तणे, ते केम खमशे लूह जाल अंग तो ॥ अ
न्न पाणी केम पामशे, में जाणुं कोइ घेर राखशे वी
र तो ॥ माता रे मूर्छा वशें थइ, शरीर संजालीने सा
चव्यां चीर तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १ ॥ तो० ॥ रा
णी राजानें प्रीठवे, राजसंबंध न जाण्यो रे नेद तो ॥
कटकथी पवनजी आवशे, नासिका कण तणो करशे
ढेद तो ॥ केम करी लोकने प्रीठवुं, केम करी राखशुं
देशनी कार तो ॥ जो घर आणुं रे अंजना, नगरनी
नारी हिंमे अनाचार तो ॥ तो० ॥ स० ॥ २ ॥ तो० ॥ व
संतमाला एम उचरे, बाइ तारो बाप ठे कर्मचंमाल तो
॥ मूर्ख माता रे तम तणी, बंधवें कीधुं ठे कर्म विकराल
तो ॥ आंगणो राखी न अधघडी, कलंक चढावीने दी

धुंढे आज तो॥ वसंतमाला बली एम कहे,बाइ तारुं
 पीयर पड्युं रसाताल तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ३ ॥
 ॥ तो० ॥ अंजना कहे बाप माहारो निर्मजो, एणे को
 इनें नवि दीधुं आज तो ॥ माता ठे माहारी माहा
 सती,पतिव्रता धर्मतणी प्रतिपाल तो॥ बंधव जक्ता ठे
 बापना, एमने कोइने नव दीजियें दोष तो ॥ पूरवें
 पुण्य कीधां नहीं, ए सहु आपणा कर्मनो दोष तो ॥
 ॥ तो० ॥ सती० ॥ ४ ॥ तो० ॥ गिरि गुफा सती रे
 निहाजती, तिहां रह्यो दीगो ठे मुनिवर धोर तो ॥
 पंच माहाव्रत पालतां, तप जप संयम सोहे शरी
 र तो॥ अवधि झानें करी आगला, जइ करी अंजना
 जेटी ठे चरण तो ॥ अति दुःखमांहे आनंद हुउं,नवो
 नव होजो रे तमतणुं शरण तो ॥ तो०॥ सती०॥५॥
 ॥ दोहा ॥

॥ देइ प्रदक्षिणा जावयुं,वंदण विधियुं करंत ॥ सु
 खें वेठां पूढे सती, अधिको हर्ष धरंत ॥ १ ॥ पूढे
 चरण रुषि जणी,वसंततिलका नाम ॥ कोण कर्मना
 दोषयी, साचूं जूवूं साम ॥ २ ॥ रुषि जाखे गुन
 जावयुं, कर्मकथा नहिं पार ॥ थोडामां नांखुं घणुं,
 सुणजो एह विचार ॥ ३ ॥

॥ ढाल चउदमी ॥

॥ तो० ॥ ध्यान पूरी कृपि बोलिया, सुखी ठे अंज
 ना महेँइनी धीय तो ॥ सुखेँ स्वामीजी तमनेँ लह्या,
 सासरे पियरेँ मुज दीधो ठे ठेह तो ॥ कोण कर्मेँ मु
 जने परिहरी, कोण कर्मेँ माहारी तूटी ठे आश तो ॥
 ॥ केम करी माताएं परहरी, केम करी मारो वनमां
 हे वास तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ १ ॥ तो० ॥ कृपि
 कहे तमेँ सांजलो, शोक्य तणे नवेँ कीधुं ठे कर्म तो ॥ तूं
 हती धर्मेनी देपिणी, अहोनिश करती जैनधर्मेनो दे
 ष तो ॥ साधुतणे ओघो चोरियो, तेर घडी राख्यो
 पाडोसणेँ एम तो ॥ जिहां लगेँ साधु वोहोरे नहीं,
 तिहां लगेँ अन्न पाणी तणे मुज नेम तो ॥ तो० ॥
 ॥ स० ॥ २ ॥ तो० ॥ साधवी आवी तमनेँ कहे,
 तम तणे मन वसियो वैराग तो ॥ आपी उघो ने
 पाये नम्यां, मांहो मांहे उपन्यो धर्मेनो राग तो ॥
 संयम साधीने तप कखुं, आलोयण विण बाइ एट
 लो फेर तो ॥ कीधां रे कर्म नवि बुटियेँ, तेर घडीनां
 दुवां वर्ष तेर तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ३ ॥ तो० ॥ तिहां
 थकी चवि तमेँ सुर थयां, स्वर्गथकी दुआं राज कु
 मारी तो ॥ सार्ये पाडोसण डःख सहे, कूखेँ तमारे

ठे पुण्यवंत जीव तो ॥ शूरवीर सोहामणो, आगल
 होशे ते धर्म आधार तो ॥ पवनजी अरुणशुं रण
 नडे, घर आवी कुशलें मलशे अनुहार तो ॥ तो० ॥
 सती० ॥ ४ ॥ तो०॥ एटलुं कही रुषि संचर्या, एटले
 गाज्यो गुफामांहे सिंह तो ॥ त्रास पास्यां सरवे साव
 जां, जाणे के आपाढो गाज्यो ठे मेह तो ॥ अंजना
 कहे अलगी रहे, वसंतमाला कहे मरण दियो माय
 तो॥ जाणशी पियु परदेशें गया, ए संदेह टालजो
 अमतणो जाय तो ॥ तो०॥ सती० ॥ ५ ॥ तो०॥ वसं
 तमाला रे वृद्धें चढी, अंजना आसन दृढ करी ठाय
 तो ॥ नाम जपे जगनाथनुं, जाणे के ध्यानें चढ्यो
 मुनिराय तो ॥ चिहुं गति जीव खमावती, चारे हो
 शरणां चिंतवे मनमांय तो ॥ केशरी रूठयो रे शुं करे,
 मुज तणो धर्म न लेइ शकें कांय तो ॥ तो० ॥
 सती० ॥ ६ ॥ तो० ॥ वसंतमाला वृद्धें बलवन्ने,
 धाउ धाउ अंजना ठे निरधार तो ॥ बूम पाडे ने ब
 रका करे, धाउ धाउ अंजना ठे निरधार तो ॥ धाउ
 धाउ सक्कन जे दुवे, धाउ धाउ वनतणा वनपाल
 तो ॥ कुंवरीने वाघ विदारशे, धाउ धाउ जिनधमे
 तणा रखवाल तो ॥ तो०॥ सती०॥ ७॥ तो० ॥ तेणे व

नैं व्यंतर यद्हरहे, बार जोजन तणोरे रखवाल तो ॥
 यद्दणी यद्दने एम कहे, आपणे शरणे आवी ठे
 बे बाल तो ॥ शार्दूलरूप यद्दें कखुं, नखें करी केस
 रीनी ठेदी ठे देह तो ॥ शार्दूलें सिंह पराजव्यो, दो
 डीने काढ्यो ठे वनतणे ठेह तो ॥ तो० ॥ सती० ॥
 ॥ ७ ॥ तो० ॥ देवता सहाय शीलें दुष्ट, आनंदें
 शीयल तणा गुण गाय तो ॥ नारी सर्वेमांहे नि
 र्मली, बे करजोडी देव लाग्यो ठे पाय तो ॥ शीय
 लें हो शिवसुख संपजे, शीयलथी मलशे तमारो कंथ
 तो ॥ शीयलें हो मामोजी आवशे, तिहां लगे नारी
 रहो निश्चित तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ ८ ॥ तो० ॥
 देवता सहाय शीयलें दुष्ट, वनमांहे अबला रहे अ
 बीह तो ॥ वनफल वावरी वन रहे, जिनतणा ध
 र्मनी लोपे न लीह तो ॥ अखंरुपणोरे विरत वहे, धु
 र लगे धर्मनी सकल सुजाण तो ॥ शुद्ध सामायिक
 उच्चरे, अविचल दान दया गुण खाण तो ॥ तो० ॥
 ॥ सती० ॥ १० ॥ तो० ॥ चैत्रमास वदि अष्टमी,
 पुष्य नक्षत्र ने सोमवार तो ॥ पाठलो पहोर ठे रथ
 णिनो, अंजना जायो ठे हनुमंत कुमार तो ॥ जाणे
 के सूरज प्रगटीयो, स्वर्गथी सुर कहे जयजयकार

तो ॥ राहुस रोजण थवतस्यो, रामनो सेवक धर्म
 नो धार तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ ११ ॥ तो० ॥ स
 हीयरें पुत्र पखालीयो, निऊरणामांहे पखालीयां चोर
 तो ॥ पुत्र पोढाड्यो शुचि करी, सीतानो वारु हनुमं
 त वीर तो ॥ निरखतां तृप्ति पामे नहीं, मांहोमांहे बे
 सखी एम करे वात तो ॥ जन्ममहोत्सव द्दमणां को
 ण करे, कटकें चाव्यो ठे कुंथरनो तात तो ॥ तो० ॥
 ॥ सती० ॥ १२ ॥ तो० ॥ चांदना रात पूनम तणी,
 अंजना बेगी ठे पुत्र कर धरंत तो ॥ चंचल चपल सो
 हामणो, अति रलियामणो बहु गुणवंत तो ॥ ह
 रें बोलावे रे मावडी, कुंवर तणो ठे लघु वर वेश
 तो ॥ ताराने ताके रे बालुडो, जाणे के चांदनो ऊड
 पाने लेश तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ १३ ॥ तो० ॥
 मामोजी अंजना तम तणो, शूरसेन राजा ठे तेहनुं
 नाम तो ॥ साधु बांदीने पाठो वढ्यो, आवी विमान
 थंजुं तेणें गम तो ॥ वनमांहे दीगी रे बालिका,
 अचरिज पामीने मोकली नार तो ॥ मामीयें अंज
 नानें उलखी, नयणें वठूटी ठे जलतणी धार तो ॥
 ॥ तो० ॥ सती० ॥ १४ ॥ तो० ॥ कंठें वलगी रे बेउ
 रडे, एटले मामोजी आव्यो ततखेव तो ॥ आवी

नाणोजी आगे मळो सती, दुःख आणे ते अंजना
 देव तो ॥ कंठ्यकी रे बूटे नहीं, बालकनी पेरे धरी
 रही शीश तो ॥ पासें बेसाडी धीरज दीये, बाइ हम
 णां पूरुं तारा मननी जगीश तो ॥ तो० ॥ सती० ॥
 ॥ १५ ॥ तो० ॥ आंख न फूटी तारा बापनी, जेणे
 आण देवडावी ठामो ठाम तो ॥ ज्यारें रे अंजना व
 न गइ, त्यारें सुइ के जीवती मनवेगा माय तो ॥
 पूरवें प्रीति हती घणी, नाइ केणे नवि खेंच्यो रे ना
 र तो ॥ मामाजी पाप पोहोते घणो, करुणा न आवी
 कोइनें लगार तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ १६ ॥ तो० ॥
 बेसाडी विमाने रे संचखा, अंजनाने उत्संगें हनुमा
 न कुमार तो ॥ दीठां जव मोतीनां कुमखां, उड्डजी
 चंचल दीधी ते फाल तो ॥ त्रोडी मोतीने जूमि प
 ड्यो, अंजना मूर्छित शुद्ध न सार तो ॥ मामाजी पु
 त्र लेइ पाठो वळ्यो, आप्यो अंजनाने तेणीवार तो ॥
 ॥ तो० ॥ सती० ॥ १७ ॥ तो० ॥ बांहे साहीने वेठी
 करी, पुत्रपरीक्षानो महिमा तुं जोय तो ॥ देश विदे
 शें हो हुं फखो, एहवो सबलो न दीगो रे कोय तो ॥
 सघले शरीरें प्रायें नजो, कारणिक पुरुष कोइ अवत

(३७)

खो शूर तो ॥ माल नांगी रे महा वृद्धनी, पडर ना
गीने कीधो चकचूर तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ १७ ॥

॥ दोहा ॥

॥ पूर्ण पराक्रमी प्रगटियो, कपि कुल राखण मा
म ॥ द्युति शशिसम दीपतो, ययो बजरंगी नामा॥१॥

॥ ढाल पन्नरमी ॥

॥ तो० ॥ हनु पाटणमांहे आविया, तरियां तोरण बां
ध्यां ठे बार तो ॥ याचकने दान देवरावता, जन्ममहो
त्सव कीधा ठे सार तो ॥ सोवनपाट बेसारिया, जुवनें
पथराव्या उत्तम ठार तो ॥ पांचे मलीनें प्रशंसीयो,
हनु पाटणनणी हनु रे कुमार तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ १॥

॥ दोहा ॥

॥ सुतना मुखने निरखती, फरि फरि अति अमो
ल ॥ साल सारिखा सा लहे, जे शिर चढ्या कुबोल
॥ १ ॥ तेदिन क्यारें आवशे, घरे आवशे जरतार ॥
॥ लोकमांहि मने उज्जली, कब करशे किरतार ॥ २ ॥

॥ ढाल शोलमी ॥

॥ तो० ॥ अंजना हनुमंत तिहांरहे, पवनजी कट
कें पड़ोता ठे सनूर तो ॥ जइ करी रावणने मढ्या, जा
व्युं बीडुं ने चाव्यो ठे शूर तो ॥ साथें हो सेना ते

अति घणी, मेघ पुरी जइ करीयुं मेलाए तो ॥ बां
 ध्या खरदूपण ठोडावजो, तिहां मनावजो माहारी
 आण तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ १ ॥ तो० ॥ मेघपुरी
 दल संचयुं, सामा हो वरसे ठे बाणना मेह तो ॥ प
 वनजी पाय न चातरे, मांहो मांहे सुनट जूजे ठे तेह
 तो ॥ वरस दिवस ऊघडो दुउ, मांहो मांहे बेहु जणे
 कीधो ठे मेल तो ॥ बांध्या हो खर दूपण ठोडव्या,
 तिहां रे मनावी रावण तणी आण तो ॥ तो० ॥ सती०
 ॥ २ ॥ तो० ॥ कटकथी आव्यो लंका जणी, राणा
 हो रावणें कीधो जूहार तो ॥ वस्त्र ने बाधा बहु आ
 पिया, शोजता आप्या ठे शरीरें शणगार तो
 ॥ मास बे चार राखी करी, मोहोलमां आवें तेडयो
 विद्याधर साथ तो ॥ ज्यारें तेडावुं त्यारें आवजो, तु
 में वेहेला विद्याधरनाथ तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ ३ ॥
 ॥ तो० ॥ कटकथी कुंवर आविया, मात पिताने सु
 त लागे ठे पाय तो ॥ जेटले माता नोजन करे, तेटले
 अंजनाने घेर जाय तो ॥ शूनां रे मंदिर देखियां, शू
 नां रे मंदिर कलकले काग तो ॥ पूरववात कानें सुणी,
 तेटले पवनजीने उर उठी आग तो ॥ तो० ॥ सती०
 ॥ ४ ॥ तो० ॥ केडेयी माता चडवडी, आवीने पव

(३९)

नजीनी जाली ठे बांहि तो ॥ पाठा वलो पुत्र जोज
न करो, पियरेंथी वदूने तेडावशुं आंहि तो ॥ घरणीशुं
मुख खेंची रह्यो, बोले नहीं लीये मायनुं नाम तो ॥
माताजी खोजा रे पाथरे, बांहि नाखी चाढ्यो म
हेंडने गाम तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ ५ ॥ तो० ॥ मा
ताजी रुवे ठे मुख ढांकीने, मेंतो वात विचारी कीधुं
न काम तो ॥ दल जणी जणने मोकव्यो, तिहां जगें
वदूने न राखी रे गाम तो ॥ पाठल बुद्धि नारी तणी,
वातें विचारी न कीधो रे यतन तो ॥ केतुमती करे
जूरणा, रांकने हाथथी गयुं रे रतन तो ॥ तो० ॥
॥ सती० ॥ ६ ॥ तो० ॥ पवनजी कहे मित्र माहेरा,
राय राणीशुं केम करुं रे प्रणाम तो ॥ माताएं स्त्री
ने परहरी, सासरा वच्चें माहारी निर्गमी मामतो ॥ व
रस दिवस विग्रह दुउं, राजा हो वरुणशुं दूउं जूऊ
तो ॥ बांध्या खर दूपण गोडाविया, तेह तणी ते आ
गल केम करशुं गुळ तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ ७ ॥
॥ तो० ॥ मंत्री कहे ए सती निर्मली, अवगुण आप
णा घर ठे सोय तो ॥ गुण ते पर तणा संस्तवे, ए
हवी नारी नव दीगी कोय तो ॥ पहेजा रे मंदिर जा
इयें, आगलथकी कहेवरावशुं जूहार तो ॥ पवनजी

आणे रे आवज्ञे, अंजना पियरें पडयो रे पोकार तो॥
 ॥ तो० ॥ सती० ॥ ७ ॥ तो० ॥ मित्रनां वचन सु
 णी करी, पवनजी चाव्या ठे मोहोटे मंमाण तो ॥ मि
 त्र प्रधान साथें लीया, नगरने गोंदरे दीधो ठे मेला
 ण तो ॥ पवनजीएं दूतज मोकव्यो, आगलथकी रे
 कहेजो जूहार तो ॥ पवनजी आणे रे आवियो, म
 हेंडराजा सुणी करे रे विचार तो ॥ तो० ॥ सती० ॥
 ॥ ८ ॥ तो० ॥ महेंड कहे हुं माहा पापीयो, में तो
 कर्म कसाइतुं कीधुं जाण तो ॥ हाजिया लोक माहा
 रे ठे घणा, माह्यो नर नहीं कोइ प्रमाण तो ॥ शीख
 नी वात न कोणे कही, मनमांहे माहारे उपनी ठे
 रीश तो ॥ नरक नियाणुं में बांधीयुं, केम करी कर्म बु
 टीश जगदीश तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ १० ॥ तो० ॥
 पवनजी आणे रे आविया, सांजली माताने उर प
 डी फाल तो ॥ पेट कूटे दोय हाथयुं, उदर उंधान ने
 किहां गइ वाल तो ॥ उजां थकां शिर आफले, जाणे
 बलजखो लागे ठे बाण तो ॥ माता रे मनमांहे चिंतवे,
 केम देखाडुं जमाइनें मुख जाण तो ॥ तो० ॥ सती०
 ॥ ११ ॥ तो० ॥ सेना मेहेली करी संचव्या, ससरो
 जमाइनी साहामो रे जाय तो ॥ अति दुःख रायने स

जरे, मनमांहे पुत्रीनो अतिघणो दाह तो ॥ पुरोहित
 पवनजी आविया, कालुं मुख करी मलियो नरेश तो
 ॥ पवनजी कहे प्रिया परिहरी, महेँ कहे हुं केवो
 उत्तर देश तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ १२ ॥ तो० ॥ न
 गरमांहे पधराविया, महेँनिया महेँ ठे तेल चंपेल
 तो ॥ निर्मल नीरें अंधोलिया, बेसणे बेठा ठे बे जणा
 वेल तो ॥ विध विध जोजन पिरशियां, आल पूरी क
 री मूक्यो ठे पाट तो ॥ पवनजी हाथ खेंची रह्यो
 चउदिशें जुवे ठे अंजनानी वाट तो ॥ तो० ॥ सती० ॥
 ॥ १३ ॥ तो० ॥ अंजना बेटो रे जनमियो, पुत्र जाया
 नो वधामणी खाय तो ॥ वसंतमाला नवि देखियें,
 ते पण किहां रही ठे ठुपाय तो ॥ सासूने घेर पड्युं पी
 टणुं, मांढो मांहे बे जणा एम करे वात तो ॥ अंज
 नाने सासूएं दूहवी, पीयेर आवी कीधी आपघात तो
 ॥ तो० ॥ सती० ॥ १४ ॥ तो० ॥ साला तणो सुत न्हा
 नडो, लेइ उत्संगें बेसाडयो बाल तो ॥ कहे तारी फू
 इ रे श्रुं करे, तेवारें रुदन करी बोळ्यो तत्काल तो ॥
 मातपितायें एणे बंधवें, पापीयें कीधुं ठे कर्म चंमाल तो
 ॥ आंगणे न राखी रे अध घडी, कलंक चढावीने दी
 धुं ठे आल तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ १५ ॥ तो० ॥ बालक

नां वचन कार्ने सुणी, माया उपर फेरवी नारव्यो ठे
 थाल तो ॥ महेंद्राय आवी वीनवे, पुरोहित कहे तमें
 कर्म चंमाल तो ॥ उठो पवनजी गुं वेसी रह्या, मूड के जी
 वतीनी लीजीयें खोज तो ॥ सासू रे आवी आडी फरी,
 तुम मुख दीठा मुज लागे ठे लाज तो ॥ तो० ॥ सती० ॥
 ॥ १६ ॥ तो० ॥ वनमाहे कुंवरी वल वले, किहां गइ दान
 दया तणी वेल तो ॥ किहां गइ धर्मनी धोंसरी, किहां
 गइ शीयल संतोपनी वेल तो ॥ आवोने नारी आग
 ल रहो, जेम जोचं तमतणा मुखनुं स्वरूप तो ॥ कटकें
 थी कुशलो हुं आवियो, एम कही रुदन करे ठे चू
 प तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ १७ ॥ तो० ॥ महेंद्राजा
 तिहां आवियो, नारी सहित आव्यो राय प्रव्हाद
 तो ॥ आवी पवनजीने बांहे धरी, कां रे कायर तें मू
 की ठे लाज तो ॥ कर्मगुं बलियो रे कोइ नहीं, पेट
 बलुरता आवी अंजनानी माय तो ॥ राजा वरु
 णगुं रण जडयो, अति दुःख करतां रे उल्ले वाय तो
 ॥ तो० ॥ सती० ॥ १८ ॥ तो० ॥ अनेक विमान लं
 बावियां, अण पलाण्या फरे तुरंग असवार तो ॥ केट
 लाक नर पाला फरे, सांढिया चालव्या दिशोदिश वार
 तो ॥ ए सती दीसे तो जीवुं, नहिंतर खड्ग मारी क

रुं काल तो ॥ देशविदेशों जोवतां, अंजना प्रगटी ठे
 माय मोसाल तो ॥तो०॥ सती० ॥ १९ ॥ तो० ॥ आ
 गलथी पवनजी चालिया, पूठेंथी आव्यो ठे सयलो सा
 थ तो ॥ आवतो सहियरें उलख्यो, ए कहिएं स्वामि
 नी तमतणो नाथ तो ॥ अंजना आवीहो पाये नमी,
 खोले बेसाख्यो ठे हनु रे कुमार तो ॥ कृण एक पुत्र सा
 मूं जूए, कृण एक जूए ठे अंजना नार तो ॥ पवन
 जी आनंद पामिया, एहवां सुख नही रे संसार तो ॥
 ॥ तो० ॥ सती० ॥ २० ॥ तो० ॥ वसंतमाला रे पा
 ये नमी, उंमले घालीने जही हैया मजार तो ॥ कहे
 बाइ तमें दुःख केम सह्यां, केम करी सह्यो मारी मायनो
 मार तो ॥ केम करी वनफल वावख्यां, केम करी पर्वत
 रह्यां निराधार तो ॥ अंजनाएं केम पुत्र जनमीयो,
 केम करी वनें निर्गम्यो एवो काल तो ॥ तो० ॥ सती०
 ॥ २१ ॥ तो० ॥ ज्यारें स्वामी तमें सैन्यें गया, ल्यारें
 सासरे पियरें अमने दीधो ठेह तो ॥ ल्यारें उगी अ
 में वन गयां, वनफल वावरी राख्यो ठे देह तो ॥ व
 नमांहे मुनिवर जेटिया, देवतायें कीधी ठे अमतणी
 सार तो ॥ रात्रि दिवस धर्म ध्यावतां, अंजना गुण त
 णो नवि जहुं पार तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ २२ ॥

(४४)

॥ दोहा ॥

॥ साची उतरी ते सती, जलें आब्या जरतार ॥
कलंक मटयुं कामनी तणुं, जलोज निकळ्यो तार ॥ १ ॥

॥ ढाल सत्तरमी ॥

॥ तो० ॥ धनुष दीतुं हो अमे तम तणुं, वेउ सखी बोले
ढे मधुरी वाण तो ॥ केम करी सेनामाहि संचव्हा, केम
करी जाव्यां राजा वरुणनां वाण तो ॥ बांध्या खरदू
षण ढोडाविया, सामा हो सुनटना सह्या घणा घाय
तो ॥ जुज करी अति उगव्हा, अति सुख उलट अंग
न माय तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ १ ॥ तो० ॥ अंजना
साहामी रे संचरी, जइ करी ससराने लागी रे पाय तो ॥
ससराने आंखे आंसु फरे, तने वडू कहुं के कहुं माय
तो ॥ तुने में कलंक चढावियुं, पढी सासूने जइ ला
गी ढे पाय तो ॥ में वडूअर वगोइ हुं छुं करुं,
सासु कहे खमजो मारो अपराध तो ॥ तो० ॥ स
ती० ॥ २ ॥ तो० ॥ मात पिता आवीने मळ्यां, जाइ
जोजाइ अति घणो नेह तो ॥ पीयरियां मुख ढांकी रु
वे, वस्त्र पाठां करी निरखे ढे देह तो ॥ आवोने बा
इ सवली मली, माहारी मनमाहि कां करो लाज तो ॥

(४५)

कर्म साहारे हुं वन गइ, हर्षवचन थइ सहु बोजावो
आज तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ ३ ॥

॥ दोहा ॥

॥ दादा दादी देखी पोतरो, हनुमंत निजकुल हीर॥
ए सहि होशे एहवो, वंश विद्याधर वीर ॥ १ ॥ नक्ति
युक्ति बहु नावशुं, मामे करी मनुहार ॥ सङ्गन स
हु संतोपिया, पवनजीने अति प्यार ॥ २ ॥ पांच सा
त दिन प्रीतिथी, रह्या घणे रसरंग ॥ शीख मागी पो
होच्यां सहु, निज निज घर उठरंग ॥ ३ ॥

॥ ढाल अढारमी ॥

॥ तो० ॥ हनु रे पाटण्यकी संचख्या, अंजनाने
आपी हो अति वणी आय तो॥ मामोजी आव्यो वला
वणें, रत्नपुरी लगे आव्यो ते साथ तो ॥ सामी
प्रजा रे हो परवरी, हवे पधराव्या लइ उत्तम ठाय
तो ॥ पवनजी पाटें बैसाडीने, रायराणी बेउ तपव
न जाय तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ १ ॥ तो० ॥ पवन
जी पाटें बैसारीया, अंजना राय बेउ अति अजिराम
तो ॥ हनुमंत कुंवर विद्या जणे, वानरविद्या पाम्या
ते नजि जात तो ॥ बीजी विद्या सर्वे अति जण्यो, दे
शविदेशें बाधी ते विख्यात तो ॥ पवनजी पृथ्वी रे

(४६)

जोगवे, वसंतमालाने पूढी करे ठे वात तो ॥ तो० ॥
॥ सती० ॥ २ ॥ तो० ॥ वरुण लंकेसर उपन्यो, व
रुण बेठो वजडावे वाजित्र तो ॥ पुत्र सो देखी रे आ
पणा, परतणी सेना न आवे रे चित्त तो ॥ लंका
जणी जण मोकळ्यो, जोतां रे जूळ करवा तणो नाव
तो ॥ बीजा सुनट बट्टु मोकळे, एक वार मुख जोवाने
आव तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ ३ ॥ तो० ॥ रावणें
सेना मेली घणी, एक तेडुं मोकळ्युं पवनजी राव
तो ॥ हनुमंत कहे अमें जाशुं, तात कहे तारी ल
घुवर काय तो ॥ अंजनायें उंहुं आलोचियुं, मनमां
हे उपन्यो अति घणो शोच तो ॥ राजा जाय
तो रण रहे, कुंवर मारो नहीं वरुणनी तोल तो ॥
॥ तो० ॥ सती० ॥ ४ ॥

॥ दोहा ॥

॥ वरुण प्रत्यें रावण वली, मेळे कटक अपार ॥
प्रतिसूर्यने पवननृप, बोल्या तेणी वार ॥ १ ॥ दो
६ जूपति चालता, निःखेदें हनुमान ॥ चाल्यो आ
मंवर घणो, तव रीज्यो राजान ॥ २ ॥

॥ ढाल उगणीशमी ॥

॥ तो० ॥ हनुमंत हठ करी चालीयो, मर्हेऽपू

री जइ दीधुं मेहेलाण तो ॥ त्रण पहोर दल आफ
 ल्युं, बंधणें बांध्यां ठे माय ने बाप तो ॥ मामायें
 आवी ठोडाविया, ठोडी बंधन ने कखो ठे प्रणाम
 तो ॥ मारी माताने वेला पडी, तेवारें कोणें नव दीधुं
 रे ठाम तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ १ ॥ तो० ॥ हनुमं
 त चाढ्यो लंका जणी, साहामो आव्यो ठे रावण
 नूनाण तो ॥ जाली बीडुं ने पाठो वल्यो, मेघपुरी
 जइ कीधुं मेहेलाण तो ॥ साहामा हो सुनट ते आ
 विया, खेंचे ठे धनुष्य ने मूके ठे बाण तो ॥ रोप न
 खा रण आफले, एवा सुनट लडे रणमां जाण तो ॥
 ॥ तो० ॥ सती० ॥ २ ॥ तो० ॥ रावण सेना देखी
 करी, पुत्र सो वरुणना रण चढ्या सोय तो ॥ आ
 गना उडे रे अंगारिया, बाणना बाण तिहां आफले
 लोह तो ॥ जालशुं जाल बांधी लडे, धनुष्य दीसे
 जाणे कुंमलाकार तो ॥ रावण सेना जागी गइ,
 आगल उनो ठे हनु रे कुमार तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ ३ ॥

॥ दोहा ॥

॥ वजरंगी वरुण सुत कहे, बालक तारो वेश ॥
 कोण पिता तुम कुंवरजी, कोण तमारो देश ॥ १ ॥

वदे तेजें दीपतो, पवनकपि मुज नाम ॥ लघु वेशें
हुं नानडो, देखो मारां काम ॥ १ ॥

॥ ढाल वीशमी ॥

॥ तो० ॥ माता रे मंत्री तम तणी, बापने अल
खामणो नानडो बाल तो ॥ जो मुख आव्यो रे व
रुणने, एणे दिने खूटयो ठे तम तणो काल तो ॥ वलतो
हनुमंत बोलियो, वंधव सो मली आवो रे साथ तो ॥
बोल सही करी मान जो, जाणी शूरामांहे वावरुं
हाय तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ १ ॥ तो० ॥ वानरी
विद्या साधी करी, वानर रूप कीधूं तेणी वार तो ॥
हाक करी दल हारियुं, जोजन वार पडी जंनकार
तो ॥ घायें सेना सहु थरहरे, वृह उखेडीने नाखे
ठे घाय तो ॥ पुंठे फरी कखा एकठा, वरुणना पुत्र
बांधी नाख्या रथमांय तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ २ ॥
॥ तो० ॥ वरुण राय तिहां आवीयो, आवीने हनु
मंतने दीधी ठे हाक तो ॥ वानरी विद्या मेली क
री, मूलगे रूपें रह्यो रणमांय तो ॥ कोप चढ्यो कर
वावरे, लागव बाण मूके असराल तो ॥ वरुण रा
जा रे विमाशियुं, ए बालक दीसे ठे जुळनी जाल
तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ ३ ॥ तो० ॥ रथथकी रा

(४९)

जा रे उत्तखो, आवीने हनुमंतने दीधी ठे हाक
तो ॥ वेणीना वाज ते कर ग्रह्या, मूवीना प्रहार वाजे
ठे तेह तो ॥ चपल चपेटा रे वावरे, केढेथी आ
विथो रावण धाड तो ॥ आवी हनुमंतने उपर कखो,
बांधी वरुणने नाख्यो रथमांहि तो ॥ तो० ॥
॥ सती० ॥ ४ ॥ तो० ॥ बंधन ठोड्यां हो वरुण
नां, आवीने रावणने कखो जूहार तो ॥ वलतो वरु
ण राय बोलियो, मारुं शीश नमे जगदाधार तो ॥ सं
यम लेवा हो संचखो, आपणा धर्म तणुं करुं का
ज तो ॥ सेना हो वरुण वखाणियो, तेदना पुत्रने
बेसाखो राज तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ ५ ॥

॥ दोहा ॥

॥ जीत्यो वरुण विशेषथी, नृपने करे जुहार ॥
थाप्यो स्थानक तेदने, थब नहीं खुनस लगार ॥ १ ॥
वरुण घरे ठे कन्यका, सत्यवती तस नाम ॥ परणावी
हनुमंतने, जाणी वर अनिराम ॥ २ ॥

॥ ढाल एकवीशमी ॥

॥ तो० ॥ रावणें हनुमंत प्रशंसियो, शूरपणेथी हो
लघुवर काय तो ॥ मोटप आणी मनाविया, पराक्र
म देखीने कखो पसाय तो ॥ काननां कुंमल आपी

(५०)

यां, पढें आप्या ठे अति घणा वेश तो ॥ दीधी ठे
जाणेजी आपणी, परण्यो ठे पद्मिणीने आप्या ठे
देश तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ १ ॥ तो० ॥ त्रण दिवस
लग्न थिर कखां, सहस कन्या वखो हनुमंत वीर
तो ॥ बेटी परणी ठे सुग्रीव तणी, ते पीयु उपरें
अति घणो राग तो ॥ ससराने घेर कारण पडगुं, मां
हो मांहे उपज्यो अति घणो थंध तो ॥ सुग्रीव हनु
मंत रामनी, एकथा चाज्जो रामायण मथ्य तो ॥
॥ तो० ॥ सती० ॥ २ ॥

॥ दोहा ॥

॥ पुत्री स्वरूप अनंग तणी, अनंग कुसुमा
नाम ॥ हनुमंतने व्याहे सही, रावण जाणो सका
म ॥ १ ॥ अनेरी विद्याधरी, पुत्री एक हजार ॥
परणावी हनुमंतने, धर्म सदा जयकार ॥ २ ॥ राव
णजो आदेश लइ, परणी नार उमेद ॥ हनुमंत आ
व्यो निज घरे, मात पिता आणंद ॥ ३ ॥

॥ ढाल बावीशमी ॥

॥ तो० ॥ पवनजी पृथ्वी रे जोगवे, बेठा सिंहासन
बत्र धरंत तो ॥ हनुमंत कुंवर ठे दीपतो, जे जणी दुर्ज
न दूर नासंत तो ॥ परजा सहु सुख जोगवे, एह फल ठे

जैनधर्म विख्यात तो ॥ याचकने दान देवाडियां, ए
 णा। पेरें पवनजी नोगवे पाट तो ॥ तो० ॥ सती० ॥
 ॥१॥तो०॥मृगमद चंदन महकता,सुगंध अतिशय चर
 चे ठे अंग तो ॥ नित्य नित्य नाटक निरखियां, फ
 लने पान तंबोलनो रंग तो॥ सहस्र वटूअर रे सेवा क
 रे,पांच इंडियतणा नोगवे नोग तो॥ अंजना मनमां
 हे चिंतवे,धन्य धन्य ते नर शिर वहे जोग तो ॥ तो०
 ॥ सती० ॥ २ ॥ तो० ॥ पाठलो पोहोर ठे रयणनो,
 धर्मचिंता करे अंजनादेव तो ॥ चारित्र मनमांहे चिंत
 वे,पवनजीने पाये लागी ततखेव तो ॥ जन्म मरण ड
 ख दोहिजां,रोगवियोग संसारनी लेश तो ॥ विषयनां
 सुख पूरां दुआं, शिख द्यो स्वामी हुं संयम लेश
 तो ॥ तो० ॥सती० ॥३॥तो० ॥ पवनजी त्यारें हो च
 मकियो,स्त्री घेर बेठां करजो धर्म तो ॥ हजीय बाज
 पणुं नाहानडा, संयम लेजो हो चोथे आश्रम तो ॥
 तुम साथें अमें पण आवशुं, दान देवा तणी करजो
 हो चाल तो ॥ अंजना थड रे उतावजी, विजंजशुं क
 रो थोडो रह्यो काज तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ ४ ॥
 तो० ॥ विजंज स्वामीजी जे करे, जेहने मरण तणो
 नहिं त्रास तो ॥ विजंज स्वामीजी हुं केम करुं, मर

ए तणो नहिं मुज विश्वास तो ॥ कर्म क्रिया विण
 नवि टले, ते नणी लेइयुं संजम नार तो ॥ काची रे
 काया कारमी, वणसंतां नवि लागे हो वार तो ॥ तो० ॥
 सती० ॥ ५ ॥ तो० ॥ वचन सुणी राय रीकियो, शरीर संको
 ची मन आण्यो वैराग तो ॥ हनुमंत कुंवर तेडाविथो,
 तेहने राय उपर घणो राग तो ॥ मातानां चरण ध
 री रह्यो, अंजना उपरे अति घणो मोह तो ॥ सहस
 वट्टू रे सेवा करे, पुत्र न ठोडे माता तणो मोह तो ॥
 तो० ॥ सती० ॥ ६ ॥ तो० ॥ पुत्रने माता रे प्री
 ठवे, अथिर आउखानो नथी विश्वास तो ॥ धन क
 ण जोबन कारिमूं, मूरख जे जाणे आणे रे आश
 तो ॥ मात पिता परिवारने, मारुं मारुं करे सहु को
 य तो ॥ बाउला जे नर बापडा, अंतकाले केम क
 रइ सोय तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ ७ ॥ तो० ॥ तिलक
 करीनें त्यांथी संचख्या, अंजना राय खमावती सोय
 तो ॥ ठेहडो ठोडी करी संचख्या, हम तम लेवुं देवुं नहिं
 कोय तो ॥ राय खमावी संयम लियो, तप करी पाम
 शे शिवपुर ताम तो ॥ अंजना गुरुनी पासें गइ, वसं
 तमाला पण साथें थइ ताम तो ॥ तो० ॥ सती० ॥
 ॥ ८ ॥ तो० ॥ काननां कुंमल परिहखां, नासिका नक

वेशर हार तो ॥ केड तणी कटिमेखला, चूआ चंदनने
 सर्व शणगार तो ॥ पगतणा जांऊर परिहृया, बांहे शोना
 तणी परहरी ठे चूडि तो ॥ लोच करी त्यांथो चाजि
 यां, कर्म तणी बहु तोडे ठे कोडि तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ ए॥
 ॥ तो० ॥ खोले घाली सुत संचखो, अंजना आजरण शिर
 तणा वाल तो ॥ घरे जड करी पूजणुं, एम करी निग
 मणुं आपणो काल तो ॥ अति दुःख आपो जूरे घ
 णुं, मात पिता तणी परहरी आश तो ॥ बेटी सुग्रीव
 नी एम कहे, केशरी केम रहे बांध्या पास तो ॥ तो०
 ॥ सती० ॥ १० ॥ तो० ॥ मास खमण करी पारणुं,
 शरीर शूकाणुं ने कीधुं निःकाम तो ॥ शीत शिया
 लानी शिर वहे, ज्येष्ठना तावडा शिर पडे तास तो ॥
 षादश मास ते तप करे, समस्त जीव तणी प्रतिपा
 ल तो ॥ मांस ने लोही सुकाड गयां, लोलरी चरम
 दीसे नसा जाल तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ ११ ॥ तो० ॥
 पृथ्वी पूंजी करे साथरो, अनशन लीधुं ठे अंजना
 माय तो ॥ चौगति जीव खमाविया, चार हो शरण
 चिंते मनमांय तो ॥ नारीनुं लिंग ठेदी करी, आगल
 पामशे पुरुषनो वेश तो ॥ तेणे वेशें सुगर्ते रे जायशे,
 एम कहे शीयलयंथ उपदेश तो ॥ तो० ॥ सती० ॥

॥१॥ तो० ॥ शीयल संतोष गुणें आगली, दान दया उ
पशमनी जाण तो ॥ संयम साधीने सुर थयां, रास
जलो सती अंजना जाण तो ॥ वंशें विद्याधर उप
नी, नामें हो नव निधि संपजे तेह तो ॥ दर्शन दे
खी पातक टले, एहनुं नजन करतां नव दुःख ठेह
तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ १३ ॥ तो० ॥ अधिकुं उबुं
जे में कहुं, मिहामि डुकड होजो मुज तेह तो ॥
शीयल तणा गुण वर्णव्या, सती अने साधवी अं
जना जेह तो ॥ एह समास पुरो थयो, आगल चा
लजे सीतानुं आख्यान तो ॥ विरहिणी वली रे वैरा
गिणी, रामनी नार्या जगत्रयनी माय तो ॥ तो० ॥
सती० ॥ १३ ॥

॥ इति श्री अञ्जना सतीनो रास समाप्त ॥

चूक पेच चउदमानी शोलमी लेन मध्ये “ज्ञान हुनेविषे खरापणानुं जे थाय ते स्थानकें” “वेहुने पे खरापणानुं जे ज्ञान थाय एम वांचवुं.”

चूक पेच चउदमानी शोलमी लेन मध्ये “ज्ञान हुनेविषे खरापणानुं जे थाय” ते स्थानकें “वेहुने पे खरापणानुं जे ज्ञान थाय” एम वांचवुं.

चूक पेच चउदमानी शोलमी लेन मध्ये “ज्ञान बे नेविषे खरापणानुं जे थाय” ते स्थानकें “वेहुने खरापणानुं जे ज्ञान थाय” एम वांचवुं.

चूक पेच तेरमानी दशमी लेन मध्ये “परमैश्वर्यन ग थकी जे चिन्ह” ते स्थानकें “परमैश्वर्यना ग एटले चिन्ह” एम वांचवुं.

चूक पेच तेरमानी दशमी लेन मध्ये “परमै योगथकी जे चिन्ह” ते स्थानकें “परमै हिंग एटले चिन्ह” एम वांचवुं

चूक पेच तेरमानी दशमी लेन मध्ये “परमै ग थकी जे चिन्ह,” ते स्थानकें “परमै ग एटले चिन्ह” एम वांचवुं.

